

ske arbejdsmiljø. Det er vel at mærke alvorlige problemer, vi snakker om, ikke bare noget med lidt dårlig trivsel. En række undersøgelser har f.eks. vist, at en ikke ubetydelig del af dem, der får blodpropper i hjertet, får det på grund af påvirkninger i arbejdsmiljøet. De arbejdsmiljøbelastninger, som kan føre til blodpropper i hjertet, er ikke alene giftige stoffer m.v., men også andre typer af belastende arbejdsforhold.

KL. 13.25

Vi står altså over for en udfordring, hvor fremtidens arbejdspladsmiljø truer med at forøge en række alvorlige belastninger med alvorlige følger for ganske mange mennesker. Det er en udvikling, som truer med at forringe menneskers velfærd og dermed også truer med at presse flere og flere ud af arbejdsmarkedet.

Det kunne have været sjovt, hvis statsministeren havde inviteret til velfærdsforhandlinger med et bedre psykisk arbejdsmiljø øverst på dagsordenen både for at øge velfærden og for at øge fremtidens arbejdsstyrke, så vi bedre får råd til en ordentlig velfærd til fremtidens ældre. Det ville have været flot.

Velfærdskommissionen erkender i sin rapport, at arbejdsmiljø er et sted, vi kan sætte ind for at få bedre råd til fremtidens velfærd. Men desværre havde de mange økonomer i Velfærdskommissionen ikke lige viden og ikke lige ressourcer til at undersøge det nærmere, så de kom ikke rigtigt med noget forslag. Det kunne vi jo have rådet bod på her, hvis vi havde villet.

Udspillet fra arbejdsmarkedets parter er godt: konkrete mål for forbedring af det psykiske arbejdsmiljø i en tid, hvor forværringer truer. Og det er fint, at regeringen gør disse mål til sine egne. Men ministeren glemmer tilsyneladende helt, at det kræver helt nye og effektive tiltag, hvis truslen om forværringer skal ændres til en markant forbedring.

Parterne peger selv på, at der skal gøres langt mere med hensyn til den forebyggende indsats ude på virksomhederne, hvis målet skal nås. Hvor er regeringen hende med sit bidrag hertil? Ingen steder. Vi har et Arbejdstilsyn, der er hårdt spændt for med screening og tilpasset tilsyn, og som kun i ringe grad får set ordentligt på det psykiske arbejdsmiljø og slet ikke får tid til kampagner.

Parternes handleplan peger direkte på, at screeningen af det psykiske arbejdsmiljø på virksomheden skal være bedre, hvis det skal lykkes at mindske belastningerne i de kommende år. Men ministeren sidder på sine hænder. I

stedet har ministeren sørget for at afskaffe masser af sikkerhedsrepræsentanter på de mindre virksomheder ved lov, så vi får færre til at forebygge.

Nedlæggelse af BST-ordningen har ført til et drastisk fald i omfanget af rådgivning til virksomheder om forebyggelse af bl.a. de psykiske arbejdsmiljøbelastninger. Kort sagt: Systematiske skridt til mindre forebyggelse i stedet for det, der kræves, nemlig mere.

Parterne er også helt klar over, at der skal arbejdes mere systematisk og bredt med psykisk arbejdsmiljø i forbindelse med APV'en end i dag. SF foreslår her, at vi ved lov kræver, at arbejdspladsvurderingen skal indeholde handleplaner for at skabe et både bedre og sundere arbejdsliv. Konkret skal arbejdspladsvurderingen forholde sig til de psykiske arbejdsmiljørisikofaktorer, vi godt kender, og som handleplanerne selv opridser.

Parternes plan forudsætter imidlertid, at der gøres en målbevidst indsats for at samle og styrke de værktøjer, vi har til at forbedre det psykiske arbejdsmiljø. Hvor er ministerens plan? Ingen steder.

Parterne vil godt selv gøre noget, men hvis de skal løfte deres del af opgaven, skal staten afsætte en pulje til at styrke virksomheds- og partsindsatsen for at forbedre det psykiske arbejdsmiljø. Denne pulje er jo heller ikke kommet.

Vi fik nogle penge igennem i satspuljeforhandlingerne, men slet ikke nok. Det er dybt skuffende, at også denne del af handlingsplanen ser ud til at ende i ministerens skraldespand.

Men vi skal jo heller ikke i denne debat glemme de traditionelle arbejdsmiljøproblemer, for slet ikke at tale om arbejdsulykker. Vi har netop overstået et år, hvor der er sket en fordobling af dødsfald på arbejdspladserne. Det betyder, at 19 mennesker er døde, og beskæftigelsesministeren har ikke sat noget særligt i gang. Nu ved jeg godt, at ministeren vil sige, at screening af arbejdspladserne og det tilpassede arbejdstilsyn er svaret på alle arbejdsmiljøproblemer. Men det har jo desværre ikke forhindret dødsfald.

Vi ved, at de danske bygge- og anlægsarbejdere har fire gange så mange ulykker som svenske, selv om de arbejder i samme byggesjak. Vi ved, at den gennemsnitlige ulykkesfrekvens for alle brancher er ca. to gange så høj i Danmark som i Sverige. Vi ved, at en gennemgang af de internationale sikkerhedskampagner viser, at arbejdsulykker kan reduceres med op til 60 pct. Vi ved, at Øresundsforbindelsens sikkerhedskam-